

DRINK TO ME ONLY

Muziek waar
het hart van
gaat zingen

87

Anoniem

Aafje Heynis, alt
Felix de Nobel, piano

*Drink to me only with thine eyes
And I will pledge with mine.
Or leave a kiss within the cup
And I'll not ask for wine.
The thirst that from the soul doth
rise,
Doth ask a drink divine;
But might I of Jove's nectar sip,
I would not change for thine.*

*I sent thee late a rosy wreath,
Not so much hon'ring thee
As giving it a hope that there
It could not withered be;
But thou thereon did'st only
breathe,
And sent'st it back to me,
Since when it grows and smells, I
swear
Not of itself, but thee.*

*Drink Anna met het oog, in stee
van met de lippen,
'k Zal uw bescheyd doen met het
myn;
Of laat een zachte kus in 't klaare
drinkglas slippen,
Dan tracht ik na geen moeselwyn.
Dien dorst, die komt de ziel te
ontspringen,
Vereyscht voor 't minst een
Gooden dronk:
'k Zal nooit van Jovis nektar zingen,
Schenk my een gulle bruyloftslonk.*

*Laatst zond ik uw een krans van
roozen,
Een gift op uw geboortejaar;
Een krans die nimmer zou ver-
bleeken, maar steeds bloezen,
Op uw doorschynent blaauw-blond
haair.
Doch ghy begifte die met uwen
mond zo kleurig,
En schreeft, daar 's uw geschenk
papa:
En 't zedert groeit en bloeit die
krans, en ruykt zo geurig,
Alleen door de adem van Anna.*

Ben Johnson schreef in 1616 (ja, het lied is bijna 400 jaar oud!) het gedicht *To Celia* en daarop is deze tekst gebaseerd. Het is een lyrisch liefdeslied, mogelijk ontleend aan een tekst van de Griekse sofist Phil stratus. Hoe de melodie is ontstaan, is onbekend. Pas rond 1770 verschijnt deze in de nu bekende vorm.

Er zijn er in Amerika die de melodie aan Mozart toeschrijven. Sir Walter Scott gebruikte de melodie voor zijn lied *Country Guy*.

Anderen schrijven het toe aan de Engelse componist John Wall Calicot. Als lied is het vooral bekend onder de titel *Drink to Me Olie wit Tine Eye*, de eerste regel van het gedicht. Het is vertolkt door vele artiesten, ook en vooral

door zangers en zangeressen uit de klassieke muziekwereld. Terecht!

De dichter verlangt in dit lied slechts een enkele blik van zijn geliefde die hun relatie zal bevestigen. Deze zal de mogelijke intoxicatie die veroorzaakt wordt door drank verre te boven gaan. De dorst die aan de ziel ontspringt, vraagt om een meer goddelijke drank. Hij zendt zijn geliefde een rozenhulde in de hoop dat die bij haar niet zou vergaan. Als hij de hulde terugontvangt ontwaart hem de geur van haar parfum in het boeket.

De Vlaamse bloemrijke vertaling is erg vrij, maar raakt wel de strekking van het oorspronkelijke lied en is alleen al mooi door het Vlaamse woordgebruik, een genot om te lezen. Als je dan bemerkt dat deze vertaling van Jacob Camps Weerman (1677 – 1747) ook al zo'n 300 jaar oud is, ben je helemaal verrast. Hij hertaalde het gedicht voor zijn eigen dochter Anna. Wat mooi! Weerman, nu onbekend, was tijdens zijn leven een van de belangrijkste auteurs uit de periode van de Verlichting in Nederland. Zijn werk bestaat vooral uit satirische tijdschriften, toneelstukken en schilder biografieën.